

Målnummer:	2169-09	Avdelning:	2
Avgörandedatum:	2010-03-15		
Rubrik:	Fråga om vissa tjänster som har anknytning till beviljandet av krediter ska anses utgöra från skatteplikt undantagna kreditförmedlingstjänster. Förhandsbesked angående mervärdesskatt.		
Lagrum:	<ul style="list-style-type: none">• 3 kap. 9 § mervärdesskattelagen (1994:200)• Artikel 135.1.b mervärdesskattedirektivet (2006/112/EG)		
Rättsfall:	<ul style="list-style-type: none">• RÅ 2003 ref. 72• RÅ 2003 not. 194• RÅ 2005 not. 61• RÅ 2009 ref. 49• EG-domstolens dom i mål C-2/95, SDC• EG-domstolens dom i mål C-235/00, CSC Financial Services Ltd• EG-domstolens dom i mål C-453/05, Volker Ludwig• EG-domstolens dom i mål C-124/07, Beheer		

REFERAT

I en ansökan hos Skatterättsnämnden om förhandsbesked anförde X AB (bolaget) följande. Bolaget är en del av X-koncernen. Bolaget äger inga egna butiker. I koncernen där bolaget ingår finns emellertid 76 egna butiker och därutöver finns det 135 franchisetagare anslutna. Bolaget ansvarar bl.a. för kedjans konceptutveckling, nyetableringar, butiks- och logistikdatasystem, gemensam marknadsföring och sortimentstrategi, inköp och distribution och tillhandahåller även ekonomisk rådgivning, redovisningstjänster och administrationsstöd åt butikerna. Verksamheten i butikerna består av att saluföra elektronikprodukter av olika slag under visst varumärke till kunder på den svenska marknaden. - Med anledning av att samarbete med ny finansiell partner nyligen har inletts har frågor kring mervärdesskatt uppstått avseende de ersättningar som bolaget erhåller för förmedling av finansiella produkter. I samband med ett köp av en produkt ur bolagets sortiment erbjuds kunden hjälp med finansieringen i form av olika kreditlösningar. För själva finansieringen står en fristående kreditgivare och bolaget förmedlar deras finansieringstjänster till sina kunder. Enligt avtalet med bolaget ska kreditgivarna tillhandahålla ett antal finansiella produkter i form av krediter där bolagets kunder kan välja den mest passande lösningen för sitt köp med avseende på exempelvis ränta eller avbetalningstid. Bolaget förbinder sig att genom sina säljkanaler ansluta sig till kreditgivarens kontosystem genom ett särskilt anslutningsavtal samt att genomgå erforderliga utbildningar om kreditgivarens produkter. Förmedlingen av krediterna sker således i två led. De butiker som är anslutna till bolaget står för den konkreta förmedlingsinsatsen medan bolaget är den part som har avtalet med kreditgivaren. För sin roll som förmedlare av krediterna ska enligt avtalet bolaget erhålla två typer av ersättning av kreditgivarna, dels ett marknadsföringsbidrag och dels volymprovision. För vissa marknadsföringsaktiviteter avsätter kreditgivaren en förskottssumma för att täcka kostnaderna, dvs. ett marknadsföringsbidrag. Utdelningen av volymprovisionen sker mot faktura. Summan av marknadsföringsbidraget och volymprovisionen motsvarar 4,25 procent av kreditförsäljningen. Varje år beräknar kreditgivaren hur stor ersättning bolaget har intjänat enligt villkoren och avräknar denna summa mot 1/5 av förskottsbetalningen samt erhålla överskott respektive återbetalda underskott. För Skatterättsnämndens kännedom bifogas avtalstexterna. - Till följd av ny EG-praxis avseende kreditförmedlingar önskar bolaget besked huruvida de

tjänster bolaget tillhandahåller genom sina säljkanaler är momspliktiga tjänster eller om de anses vara kreditförmedlingstjänster som omfattas av undantag från moms. - Mot bakgrund av det anförda ställde bolaget följande frågor till Skatterättsnämnden.

1. Utgör X AB:s tjänst en enda sammanhållen tjänst som är undantagen från mervärdesskatt enligt 3 kap. 9 § 1 mervärdesskattelagen (1994:200), ML?
2. Om svaret på fråga 1 är nekande, är den ersättning som X AB erhåller i form av provision undantagen från mervärdesskatt enligt 3 kap. 9 § ML?
3. Kan det marknadsföringsbidrag för att främja kreditförsäljningen som kreditgivaren utbetalar till X AB anses vara undantaget från mervärdesskatt?

Skatterättsnämnden (2009-03-25, Svanberg, ordförande, Ohlson, Harmsen Hogendoorn, Odéen, Rabe, Wingren) yttrade: Förhandsbesked. - De med ansökan avsedda tjänsterna utgör inte till någon del sådana tjänster avseende kreditförmedling som omfattas av 3 kap. 9 § ML. - Motivering. - X AB är en del av X-koncernen. I denna ingår 76 egna butiker och därutöver finns det 135 franchisetagare som är anslutna till X-koncernen. X AB ansvarar bland annat för kedjans konceptutveckling, nyetableringar, butiks- och logistikdatasystem, gemensam marknadsföring och sortimentsstrategi, inköp och distribution samt tillhandahåller även ekonomisk rådgivning, redovisningstjänster och administrationsstöd åt butikerna. - Inom ramen för ett nordiskt samarbetsavtal har, såvitt nu är i fråga, ett kreditföretag och X AB ingått ett avtal som innebär att butikerna ska kunna erbjuda sina kunder olika finansieringslösningar via krediter som tillhandahålls av kreditföretaget. Parterna ska samarbeta för att erbjuda ett konkurrenskraftigt kreditkort som ges ut till kunderna av de lokala butikerna. Som ett resultat av att kreditföretaget får full tillgång till kundunderlaget och utfallet av kreditverksamheten ska enligt avtalet, såvitt nu är i fråga, företaget till X AB betala provision för tjänster avseende kreditförmedling. - Av bilaga S-1 till samarbetsavtalet kallad "Finansiering till slutkund" framgår bl.a. följande. X AB:s försäljning sker via två försäljningskanaler, dels via butiker som säljer varor i X AB:s namn, s.k. "Direkta Säljställen", dels via butiker som bl.a. är franchisetagare, s.k. "Indirekta Säljställen". För att de Indirekta Säljställen ska kunna anknytas till kreditföretagets kontosystem krävs att de ingår ett särskilt anslutningsavtal med företaget. Ett exempel på ett sådant anslutningsavtal har getts in i ärendet. X AB ska se till att samtliga Indirekta Säljställen ingår sådana anslutningsavtal. X AB ska vidare se till att butikerna förmedlar kontokrediter enligt bestämmelserna i samarbetsavtalet inklusive bilagor. X AB ska också i sin marknadsbearbetning aktivt verka för utveckling och tillväxt av kontokrediterna. Kreditföretaget och X AB ska löpande utvärdera behovet av produktutveckling. X AB erbjuds enligt avtalet fyra olika slags kreditprodukter. - Av bilaga S-2, "Ekonomiska villkor", framgår bl.a. följande. X AB ska erhålla ersättning från kreditföretaget i form av marknadsföringsbidrag och volymprovision för den kreditförmedling som butikerna utför. Den ersättning som kreditföretaget ska utge beräknas som en procentsats av de krediter som butikerna förmedlar. Summan av marknadsföringsbidraget och volymprovisionen utgör den totala ersättningen vilken motsvarar 4,25 procent av kreditförsäljningen. Vad gäller marknadsföringsbidraget kommer kreditföretaget att avsätta en miljon kronor per år under avtalets löptid eller fem miljoner kronor som direkt kostnadstäckning för genomförda marknadsföringsaktiviteter. Bidraget ingår i den ersättning som kreditföretaget ska ge ut till X AB. Kreditföretaget och X AB ska gemensamt marknadsföra kreditföretagets tjänster till X AB:s existerande och blivande kunder i enlighet med av parterna överenskommen marknadsföringsplan. X AB-butikerna kan å konsumenternas vägnar ansöka om kredit. Det åligger X AB att använda volymprovisionen på sådant sätt att butikerna motiveras att maximera finansieringsvolymen. - Av villkoren för det ingivna Anslutningsavtalet för butik framgår bl.a. följande. Avtalet reglerar den situation då konsumenten ansöker om och ingår avtal med kreditföretaget om ett X AB:s kontokort med

kreditfunktion samt då kunder förvärvar varor eller tjänster av sälj företaget och betalar hela eller delar av varan eller tjänsten genom användning av bolagets kontokort med kreditfunktion. Sälj företaget åtar sig att förmedla krediter för kredit företaget. Sälj företaget ska ansluta sig till av kredit företaget godkänd inlösare. Sälj företaget ska också ansluta sig till kredit företagets kontosystem och äger därmed rätt att förmedla kontokrediter enligt bestämmelser och villkor enligt avtalet. Sälj företaget ska bidra till marknadsföringen av kontokortet. - I ärendet har upplysts att X AB-butikerna inte erhåller någon ersättning för de tjänster de utför i samband med att kunderna erbjuds olika finansieringstjänster. Att kunna erbjuda kunderna attraktiv finansiering uppges vara en nödvändighet för att butikerna ska kunna konkurrera på marknaden. Något ytterligare incitament för X AB-butikerna har inte ansetts marknadsmissigt motiverat. - - - Enligt Skatteverket synes de åtgärder som X AB-butikerna vidtar utgöra sådan förmedling av krediter som är undantagen från skatteplikt när den tillhandahålls mot ersättning. De tjänster som X AB tillhandahåller kredit företaget ska enligt Skatteverkets uppfattning inte anses utgöra förmedling av krediter. X AB agerar inte som mellanman när kredit företaget beviljar krediter utan tjänsterna synes snarare avse marknadsföring och utveckling av kreditprodukter. Omsättning av sådana tjänster omfattas inte av undantaget från skatteplikt i 3 kap. 9 § ML respektive artikel 135.1.b i rådets direktiv 2006/112/EG om ett gemensamt system för mervärdesskatt (mervärdesskattedirektivet). - Enligt 3 kap. 9 § första stycket ML undantas från skatteplikt omsättning av bank- och finansieringstjänster samt sådan omsättning som utgör värdepappershandel eller därmed jämförlig verksamhet. - Ovannämnda bestämmelser ska tolkas mot bakgrund av motsvarande reglering i artikel 135.1 i mervärdesskattedirektivet. Såvitt här är av intresse ska från skatteplikt undantas transaktioner som utgör beviljande av och förmedling av krediter samt förvaltning av krediter av den som beviljat krediten (135.1.b). Före den 1 januari 2007 fanns motsvarande bestämmelser i artikel 13 B d punkt 1 i det numera upphävda direktivet 77/388/EEG (sjätte direktivet). - Det finns ingen definition av begreppet förmedling i mervärdesskattedirektivet. Uttrycket förmedling i nu gällande direktiv motsvarades av uttrycket förhandling i sjätte direktivet. Beroende på språkversion används i mervärdesskattedirektivet antingen begreppet förhandling eller förmedling. Detsamma gällde för sjätte direktivet. I det följande används begreppen synonymt med varandra. - EG-domstolen har i flera fall bedömt innebörden och räckvidden av undantaget för sådan förhandling av olika slag som omfattades av artikel 13 B d p. 1-5 i sjätte direktivet. Domstolens uttalanden rörande begreppet förhandling är av principiellt intresse oavsett vilken av punkterna som behandlats. - Målet C-235/00 CSC Financial Services Ltd, CSC, (rättegångsspråk engelska) gällde tillämpningen av artikel 13 B d punkt 5 i sjätte direktivet på s.k. call centertjänster som ett bolag tillhandahöll sin uppdragsgivare, ett finansinstitut. Domstolen konstaterade i fråga om undantaget för transaktioner och förhandlingar rörande värdepapper, att uttrycket "och förhandlingar" (eng. "including negotiation") inte syftar till att utgöra en definition av det huvudsakliga innehållet i det undantag från skatteplikt som föreskrivs, utan till att utöka bestämmelsens tillämpningsområde till förhandlingsverksamhet (p. 38). Utan att det är nödvändigt att fråga sig exakt vilken räckvidd uttrycket förhandlingar har - vilket för övrigt återfinns i andra bestämmelser i sjätte direktivet och särskilt i punkterna 1-4 i artikel 13 B d - kan det enligt domstolen konstateras att uttrycket i nämnda punkt avser verksamhet som utförs av en mellanman som inte är part i ett avtal avseende en finansiell produkt och vars verksamhet skiljer sig från de typiska avtalsenliga prestationer som parterna i sådana avtal utför. Förhandlingsverksamhet är nämligen en tjänst som utförs för en avtalsparts räkning och för vilken denna utger vederlag såsom för fristående förmedlingsverksamhet. Verksamheten kan bl.a. bestå i att underrätta parten om tillfälle att sluta ett sådant avtal, att komma i kontakt med motparten och att förhandla om detaljerna i prestationen och motprestation i kundens namn och för dennes räkning (eng. "[Negotiation] may consist, amongst other things, in pointing out suitable opportunities for the conclusion of such a contract, making contact with another party or

negotiating, in the name of and on behalf of a client, the detail of the payments to be made by either side"). Denna verksamhets ändamål är således att göra det som är nödvändigt för att parterna ska sluta avtal, utan att förhandlaren har ett eget intresse vad gäller avtalets innehåll (p. 39). Däremot är det inte fråga om någon förhandlingsverksamhet när en av avtalsparterna anförtror en del av de materiella transaktioner (eng. "clerical formalities") som har samband med kontraktet till en underleverantör, såsom information till motparten, mottagande och handläggning av ansökningar om att få teckna de värdepapper som avtalet avser. I ett sådant fall intar underleverantören samma ställning som försäljaren av den finansiella produkten och är således inte någon mellanman som inte har partsställning i avtalet på det sätt som avses med bestämmelsen i fråga (p. 40). - Den i ärendet åberopade domen angående Volker Ludwig, C-453/05, gällde sådan kreditförmedling som avses i artikel 13 B d punkt 1. Omständigheterna var i huvudsak följande. Sökanden i målet (Ludwig) agerade på grundval av ett agenturavtal som oberoende förmögenhetsrådgivare för en finansiell aktörs (DVAG:s) räkning. DVAG erbjöd via sin underagent Ludwig krediter till privatpersoner, för vilka DVAG redan i förväg förhandlat fram de allmänna villkoren med kreditgivaren. Ludwig bearbetade de potentiella kunderna i DVAG:s namn, sammanställde en förteckning över kundens tillgångar och avgjorde kundens eventuella investeringsbehov. Efter en analys som genomfördes med hjälp av ett program som DVAG tillhandahöll föreslog Ludwig krediter till kunden. Om kunden ställde sig positiv förberedde Ludwig ett erbjudande om bindande avtal som efter kundens undertecknande översändes till DVAG för kontroll av att avtalet var korrekt. DVAG skickade därefter avtalserbjudandet till kreditgivaren som kunde acceptera, underkänna eller ändra avtalsvillkoren. Om avtal slöts erhöll DVAG en resultatbaserad provision från kreditgivaren. DVAG betalade i sin tur en provision till sin underagent Ludwig för dennes medverkan till att avtal slutits (p. 6-11 och 13). Domstolen erinrade inledningsvis om att de uttryck som används i bestämmelserna om undantag från skatteplikt enligt artikel 13 i sjätte direktivet ska tolkas restriktivt, eftersom de innebär avsteg från den allmänna principen enligt vilken mervärdesskatt ska betalas för varje tjänst som en skattskyldig person tillhandahåller mot vederlag (p. 21). Domstolen anförde att tillämpningen av undantaget i artikel 13 B d punkt 1 inte kunde göras beroende av att det finns ett avtalsförhållande mellan tillhandahållaren av förhandlingstjänsten och en part i nämnda kreditavtal. I stället måste en bedömning göras utifrån själva naturen hos tillhandahållandet och ändamålet med detta (p. 29 och 33). Domstolen förde vidare (p. 23) ett liknande resonemang om förmedlingstjänstens natur som i punkt 39 och 40 i domen angående CSC. Domstolen betonade att avfattningen av artikel 13 B d punkt 1 i princip inte utesluter att verksamhet bestående i förhandling kan delas upp på flera olika tjänster som därmed kan omfattas av begreppet förhandlingar om krediter i den mening som avses i denna bestämmelse. Det följer av principen om skatteneutralitet att aktörerna måste kunna välja den organisation som ur rent ekonomisk synvinkel passar dem bäst (p. 34 och 35). För att den tillhandahållna tjänsten ska omfattas av undantaget måste den emellertid utgöra vad som vid en helhetsbedömning framstår som en avgränsad enhet som medför att de funktioner som är specifika och väsentliga för förhandlingstjänsten uppfylls (p. 36). Artikel 13 B d punkt 1 utgör följaktligen inte något hinder för att tjänsten avseende förhandlingar om krediter delas upp i två tillhandahållanden, nämligen det ena från huvudagenten, dvs. DVAG, inom ramen för förhandlingarna med kreditgivande finansinstitut, och det andra från underagenten, dvs. Ludwig, i dennes egenskap av förmögenhetsrådgivare, inom ramen för förhandlingarna med kredittagarna (p. 37). Inte heller utgör själva det faktum att det finns bestämmelser i kreditavtalet som fastställs i förväg av en av avtalsparterna i sig ett hinder för tillhandahållandet av en förhandlingstjänst då förhandlingsverksamhet kan begränsas till att för en avtalspart ange tillfällen att sluta ett sådant avtal (p. 39). Den omständigheten att en skattskyldig person inte är avtalsrättsligt bunden till någon av parterna i ett kreditavtal till vars slutande han medverkat, och att denna person inte tar direkt kontakt med den ena av dessa parter, hindrar följaktligen inte att nämnda person tillhandahåller förhandlingar om krediter som är undantagna

från skatteplikt enligt artikel 13 B d punkt 1 (p. 40). - Skatterättsnämnden gör följande bedömning. - Frågan i ärendet är om det aktuella samarbetsavtalet helt eller delvis ska anses innebära att X AB tillhandahåller kreditföretaget en sådan tjänst avseende kreditförmedling som är undantagen från skatteplikt. Undantagen från skatteplikt ska, vilket EG-domstolen erinrat om, tolkas restriktivt. Bedömningen av om ett visst tillhandahållande ska anses hänförligt till kreditförmedling eller inte ska enligt vad EG-domstolen uttalat i domen Volker Ludwig göras utifrån själva naturen hos tillhandahållandet och ändamålet med detta. För att undantaget ska bli tillämpligt krävs att tillhandahållandet utgör vad som vid en helhetsbedömning framstår som en avgränsad enhet som medför att de funktioner som är specifika och väsentliga för förmedlingstjänsten uppfylls. Den omständigheten att en skattskyldig person endast agerar som en underentreprenör i samband med att en tjänst avseende kreditförmedling tillhandahålls hindrar inte att nämnda skattskyldiga person tillhandahåller förmedling av krediter som är undantagen från skatteplikt. En grundförutsättning för att även underentreprenörens tjänst ska anses utgöra kreditförmedling får som Skatterättsnämnden uppfattar rättsläget emellertid vara att dennes tjänst i sig kan definieras som en förmedlingstjänst. - Vid bedömningen av den mervärdesskatterättsliga karaktären på de med ansökan avsedda tjänster som X AB tillhandahåller kreditföretaget måste beaktas bl.a. den funktion som X AB har inom X-koncernen. Av vad som anförts inledningsvis framgår att bolaget bl.a. ansvarar för kedjans konceptutveckling, gemensam marknadsföring och administrationsstöd. X AB har således en övergripande funktion för den verksamhet som koncernen bedriver i Sverige och det framstår mot den bakgrunden som naturligt att X AB i denna sin funktion har ingått samarbetsavtalet med kreditföretaget. X AB:s uppgifter enligt avtalet (bilaga S-1) ger enligt nämndens mening också uttryck för X AB:s övergripande ansvar för verksamheten. X AB ska således tillse att butikerna förmedlar kontokrediter enligt bestämmelserna i samarbetsavtalet. X AB ska meddela de Direkta och Indirekta Säljställena när de har rätt att förmedla kreditföretagets produkter och beträffande de Indirekta Säljställena även tillse att de ansluter sig till detta företags kontosystem genom särskilda anslutningsavtal med företaget. Enligt ett sådant anslutningsavtal åtar sig säljföretaget att förmedla krediter för kreditföretagets räkning. För att möjliggöra för kreditföretaget att utfärda nya instruktioner till butikerna angående kreditförmedlingen ska X AB vidare på kreditföretagets begäran uppdatera eller ändra tidigare instruktioner avseende kreditförmedlingen på sätt kreditföretaget bedömer nödvändigt. X AB ska därutöver - som redogjorts för ovan - i sin marknadsbearbetning aktivt verka för utveckling och tillväxt av kontokrediterna och löpande tillsammans med kreditföretaget utvärdera behovet av produktutveckling. - Enligt nämndens bedömning utgör X AB:s tjänster inte sådana tjänster som utförs för en avtalsparts räkning och för vilken denna utger ersättning såsom för fristående förmedlingsverksamhet. X AB:s verksamhet består således inte i att underrätta kreditföretaget om tillfällen att sluta ett kreditavtal, att ta kontakt med kredittagaren eller att i kreditföretagets namn och för dennes räkning förhandla om detaljerna i prestationer och motprestationer eller i övrigt göra det som är nödvändigt för att kreditföretaget och kredittagaren ska sluta avtal (jfr CSC p. 39). Som framgår av samarbetsavtalet (bilaga S-2) och som också har anförts i ansökan är det butikerna som utför den konkreta förmedlingsinsatsen. X AB:s uppgifter i sammanhanget är endast att på olika sätt verka för att butikerna ska utföra denna kreditförmedling. Mellan X AB och butiken finns således inte som i målet angående Volker Ludwig något konkret uppdragsförhållande av innebörd att kreditförmedlingen delas upp i två tillhandahållanden av vilket det ena utförs av en underagent inom ramen för förhandlingarna med kredittagarna och det andra utförs av en huvudagent inom ramen för förhandlingarna med kreditgivaren. I fråga om sistnämnda tillhandahållande skiljer sig X AB:s uppgifter från de uppgifter DVAG hade i målet Volker Ludwig genom att DVAG bl.a. aktivt underrättade kreditgivaren om tillfällen att sluta kreditavtal och därigenom utförde en förmedlingstjänst. De tjänster som X AB utför och för vilka ersättning utgår i form av volymprovision och marknadsföringsbidrag framstår således enligt nämndens mening inte, på sätt anförts i domen Volker

Ludwig (p. 36), som en avgränsad enhet som medför att de funktioner som är specifika och väsentliga för den av butikerna utförda förmedlingsinsatsen uppfylls. Den omständigheten att samarbetsavtalet mellan X AB och kreditföretaget i sig utgör en grundläggande förutsättning för att butikerna ska utföra aktuella tjänster avseende kreditförmedling medför enligt nämndens uppfattning inte någon annan bedömning. - De med ansökan avsedda tjänsterna utgör mot den bakgrunden inte till någon del sådana kreditförmedlingstjänster som omfattas av undantaget i 3 kap. 9 § ML. - I den mån ansökan inte har besvarats genom förhandsbeskedet finner nämnden att sådant besked inte bör meddelas. Ansökan avvisas därför i den delen.

Ledamoten Peterson var skiljaktig och anförde följande.

I motsats till majoriteten anser jag att principen om skatteneutralitet leder till en annan bedömning. EG-domstolen har i domen angående Volker Ludwig särskilt påtalat (p. 34) att sjätte direktivet inte utesluter att verksamhet bestående i förhandling av krediter kan delas upp på flera olika tjänster som därmed kan omfattas av begreppet förhandlingar om krediter i den mening som avses i artikel 13 B d punkt 1. Principerna om skatteneutralitet leder också fram till att aktörer i berört avseende måste kunna välja den organisation som ur rent ekonomisk synvinkel passar dem bäst, utan att riskera att deras transaktioner utestängs från det undantag från skatteplikt som föreskrivs i artikel 13 B d punkt 1 i sjätte direktivet (p. 35). - Bedömningen om det är fråga om kreditförmedling bör inte göras avhängig av om direkt ersättning utgår till de anslutna butikerna i affärskedjan eftersom ett attraktivt kreditkoncept framförhandlat av sökanden måste leda till ökad omsättning som i ekonomiska termer får anses motivera butikernas delaktighet i kreditförmedlingen. Av skatteneutralitetsskäl bör den omständigheten att krediterna administreras i huvudsak av X AB-butikerna och kreditföretaget inte medföra att förmedlingsverksamhet inte skulle anses föreligga. Den modell som sökanden utformat är ett rationellt sätt till förmedling av de krediter som kreditföretaget erbjuder.

X AB överklagade och yrkade att Regeringsrätten, med ändring av förhandsbeskedet, skulle besluta att de tjänster bolaget tillhandahöll skulle anses omfattas av undantaget från skatteplikt i 3 kap. 9 § ML. Bolaget anförde bl.a. följande. Bolagets uppgift och ansvar är att kreditförmedling sker i de anslutna butikerna. Bolaget sköter också förhandlingarna med kreditföretaget om villkor och andra förhållanden vid kreditgivningen. Genom denna aktivitet ger bolaget kreditföretaget möjligheter att sluta kreditavtal. Utan bolagets medverkan skulle kreditföretaget helt sakna möjlighet att sluta kreditavtal med butikernas kunder. Bolagets medverkan i förmedlingen är därmed en förutsättning för att förmedlingen ska komma till stånd. Dess medverkan utgör därmed en specifik, avgränsad och väsentlig del av förmedlingen. Det kan rimligen inte ha någon betydelse för den rättsliga tolkningen hur kreditförmedlingen är organiserad. Ingenting hindrar bolaget från att, som omständigheterna var i EU-domstolens mål C-453/05, Volker Ludwig, lägga in ett ytterligare moment där butikerna sänder kreditansökningar till bolaget som därefter vidarebefordrar dem till kreditföretaget för kreditbeslut. Dessutom kan bolaget om nödvändigt utbetala en mindre provision till butikerna.

Skatteverket bestred bifall till bolagets överklagande och yrkade att Regeringsrätten skulle fastställa förhandsbeskedet. Skatteverket anförde bl.a. följande. Bolaget agerar inte som mellanman vid förmedling av krediter från kreditföretaget till X AB:s kunder. Bolagets tillhandahållande avser marknadsföring och utveckling av kreditprodukter. Sådana tillhandahållanden ska enligt verkets uppfattning inte omfattas av undantaget från skatteplikt för förmedling av krediter.

Regeringsrätten (2010-03-15, Almgren, Kindlund, Hamberg, Knutsson, Stenman) yttrade: Skälen för Regeringsrättens avgörande. Regeringsrätten gör

samma bedömning som Skatterättsnämnden.

Regeringsrättens avgörande. Regeringsrätten fastställer Skatterättsnämndens förhandsbesked.

Föredraget 2010-02-24, föredragande Norling, målnummer 2169-09

Sökord: Förhandsbesked, skatter, mervärdesskatt; Mervärdesskatt; EG-rätt/EU-rätt, mervärdesskatt

Litteratur: SvSkT 2005:1, Förmedling av värdepapper - momspliktig eller momsfri?
